

[Gideon.]

Og endelig sidste år, ja, det var netop i dag for et år siden, den 23. oktober, kom den højtærede indenrigsminister med en direkte opfordring til den daværende fiskeriminister om at anstrenge sig kraftigt for at komme væk fra denne lovgivning, og han føjede til — Folketingstidende 1956-57, sp. 347 —:

„Den må vist have været tilstrækkelig længe.“

Om retsforbundets ubrydelige vilje til at kræve loven afskaffet kunne der naturligvis ikke herske tvivl.

At den daværende fiskeriminister, det ærede medlem hr. Chr. Christiansen, bedyrede, at han hellere end gerne så denne lovgivning ophævet, men at den, således som forholdene nu lå, var nødvendig, at alle de andre partier efter de dem forelagte oplysninger måtte erkende, at den var nødvendig og tog konsekvensen af det, og at alle grene inden for fiskerierhvervene gav tilslutning dertil, alt dette prellede ganske af på det daværende ærede medlem hr. Søren Olesen. Han vidste meget bedre, at denne lovgivning var mere end overflødig.

Så oprinder da det store og befriende øjeblik, da vi får en ny fiskeriminister, den højtærede minister hr. Oluf Pedersen, det medlem af retsforbundet, som, så vidt jeg har kunnet vurdere det, altid har været stærkest i troen på partiets undergørende mission; nu måtte da forløsningens time endelig være inde — og hvad ser vi så? Vi ser, at han slavisk går i den forrige fiskeriministers forkætrede fodspor og foreslår loven forlænget fuldstændig uændret for en ny periode — og med den samme begrundelse som den forrige fiskeriminister.

I bemærkningerne til lovforslaget anfører den højtærede fiskeriminister nu, at forholdene med hensyn til vor ind- og udførsel af fisk ikke har udviklet sig på en sådan måde, at de fiskeriministeren ved loven tillagte bemyndigelser vil kunne undværes. Ja, det står der virkelig ord til andet! Ved fremsættelsen af lovforslaget henviser ministeren dernæst til, at alle grene inden for fiskerierhvervet har givet tilslutning, og han har, jeg kunne godt sige naturligvis, givet tilsagn om at bestræbe sig for at begrænse indgrebene mest muligt. Alt sammen akkurat som den tidligere fiskeriminister, men uden at det dengang

gjorde det fjerneste indtryk på den nuværende højtærede indenrigsminister eller på retsforbundet. Nu ved jeg naturligvis ikke, hvor meget der skal til, inden den højtærede indenrigsminister kommer til at rødme, men har han nogen mulighed herfor tilbage, forekommer det mig, at hans åsyn i dette øjeblik i anledning af hans kollegas fremsættelse af dette lovforslag måtte antage en klædelig rød farve, hvad enten det måtte skyldes indignationens ægte dybe rødme eller en forståelig skamrødmes mere hektiske blussen, medens hans tanker passende kunne vanke tilbage til Julius Cæsars berømte udtryk: „Også du, min søn“ — Oluf!

Når talen er om at kunne rødme, ser jeg ganske bort fra den højtærede fiskeriminister. Det er øjensynlig en evne, som den højtærede minister ikke er i besiddelse af. Det viser sig sidst i den tale, som han holdt, vistnok i søndags på Retsforbundets Ungdoms landsstævne i Bramminge. Med synlig stolthed omtalte han her samarbejdet inden for regeringen som indledningen til en ny politik. Ja, en ny politik, men en ny politik for retsforbundet. Det viser gennemførelsen i sommersamlingen af tvangssparingen og af de indirekte skatter. Jeg behøver vist ikke nærmere at beskrive, hvilket ordvalg man havde fundet anledning til at benytte, hvis de højtærede tre ministre, som nu sidder her, havde haft deres pladser bag i salen. Det viser deres stilling til det forslag, vi behandler i dag. Det er jo netop den gammelkendte politik, blot med den forskel, at den nu gennemføres med retsforbundets velsignelse.

Jeg kan naturligvis ikke vide, hvilken forklaring de højtærede ministre, som jeg her taler om, den højtærede indenrigsminister og den højtærede fiskeriminister, vil give på deres svigten af deres tidligere standpunkter, men jeg er i hvert fald klar over, at en saglig begrundelse kan der ikke gives. Måske vil den højtærede fiskeriminister slå det hen med, at det kun drejer sig om en bagatel, hvad ved jeg, selv om spørgsmålet tidligere har været gjort til noget af en mærkesag. Heroverfor kunne jeg fristes til at komme med et citat af et udbrud, som hustruen Lina kommer med i „Petersen i dødsriget“. Til forklaring for dem, som ikke ved det, er jeg måske